

OWCZAREK NIEMIECKI

(Deutscher Schäferhund - German Shepherd Dog)

Kraj pochodzenia: Niemcy

Data publikacji obowiązującego wzorca: 11.08.2010

Użytkowanie: Wszechstronny pies użytkowy, pasterski i służbowy.

Klasyfikacja FCI: Grupa 1 - Psy pasterskie i zaganiające.
Seksja 1 - Psy pasterskie.
Próby pracy wymagane.

odmiana krótkowłosa (Stockhaar)

odmiana długowłosa (Langstockhaar)

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Zgodnie z oficjalną dokumentacją *Verein für Deutsche Schäferhunde (SV) e.V.* (Stowarzyszenie Owczarka Niemieckiego, w skrócie „SV”), z siedzibą w Augsburgu, w Niemczech, członek Verband für das Deutsche Hundewesen (VDH), jest depozytariuszem wzorca owczarka niemieckiego. Wzorec ten, powstały na podstawie propozycji, których autorami byli A.Meyer i Max von Stephanitz, przyjęty został na pierwszym Zgromadzeniu Ogólnym SV we Frankfurcie nad Menem 20 września 1899 roku. Kolejne zmiany wprowadzone zostały na 6 Zgromadzeniu 28 lipca 1901 roku, 23 Zgromadzeniu 17 września 1909 roku w Kolonii, posiedzeniu Komitetu Wykonawczego (Zarządu) i Komitetu Doradczego w Wiesbaden 5 września 1930 roku, oraz na posiedzeniu Komisji Hodowlanej i Komitetu Wykonawczego 25 marca 1961. Wszystkie te zmiany zaakceptowane zostały na zjeździe Światowej Unii Klubów Owczarka Niemieckiego (WUSV) 30 sierpnia 1976 roku.

Dodatkowe zmiany wprowadzone zostały na mocy delegacji ustawowej poprzez Komitet Wykonawczy i Komitet Doradczy w dniach 23 i 24 marca 1991 roku i na mocy Konwencji Federalnej w dniach 25 maja 1997 oraz 31 maja i 1 czerwca 2008.

Planowa hodowla owczarka niemieckiego rozpoczęła się w roku 1899, po utworzeniu SV, przy wykorzystaniu rozmaitych istniejących wówczas psów owczarskich ze Środkowych i Południowych Niemiec; jej celem było uzyskanie doskonałego psa użytkowego. Dlatego już pierwszy wzorec opisywał nie tylko wygląd, ale i cechy użytkowe psa.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Owczarek niemiecki jest psem średniej wielkości, o nieco wydłużonej, lecz zwartej sylwetce, dobrze umiędzionym i suchym.

WAŻNE PROPORCJE:

Wysokość w kłębie: pies - 60 do 65 cm, suka - 55 do 60 cm.

Długość tułowia jest o 10 – 17% większa od wysokości w kłębie.

CHARAKTER:

Owczarek niemiecki musi być zrównoważony, pewny siebie, oddany właścicielowi, łagodny (o ile nie zostanie sprowokowany), czujny i łatwy do wyszkolenia. Cechy te, połączone z odwagą, ciętością i twardością charakteru czynią z niego dobrego psa do towarzystwa, obrońcę, stróża, psa policyjnego i pasterskiego.

GŁOWA:

Klinowata, proporcjonalna do tułowia. Jej długość wynosi około 40% wysokości w kłębie. Jest sucha i umiarkowanie szeroka między uszami; nie może być ani

ciężka, ani zbyt długa. Czoło, oglądane z przodu i z boku, jest tylko trochę zaokrąglone, bruzda czołowa jest nieznaczna lub zupełnie niewidoczna.

Mózgoczaszka i trzewioczaszka tej samej długości. Szerokość mózgowiczaszki mniej więcej równa jej długości, oglądana z góry mózgowiczaszka zwęża się równomiernie w kierunku kufy. Stop łagodny, a nie ostro zaznaczony .

Kufa klinowata, szczęki mocne, grzbiet nosa prosty; niepożądanym wygarbionym ani wklęsły. Wargi suche, przylegające, ciemne.

NOS:

Zawsze czarny.

UZĘBIENIE:

Mocne, zdrowe i kompletne – 42 zęby zgodnie z wzorem zębowym. Zgryz nożycowy, to znaczy siekacze górnej szczęki znajdują się ciasno przed siekaczami żuchwy. Zgryz cęgowy, przodozgryz i tyłozgryz są wadliwe. Wadą jest także ustawienie siekaczy w linii prostej i duże odstępstwa między zębami. Kości szczęk dobrze rozwinięte, zęby głęboko osadzone w szczękach.

OCZY:

Średniej wielkości, kształtu migdała, trochę skośnie ustawione, nie wyłupiaste, możliwie jak najciemniejsze. Oczy jasne, o przeszywającym spojrzeniu niepożądanym, gdyż zmieniają wyraz psa.

USZY:

Średniej wielkości, stojące, spiczasto zakończone, skierowane małżowinami do przodu i równoległe wobec siebie, mogą być tak ruchu, jak w spoczynku położone płasko do tyłu. Uszy załamane na końcach lub obwisłe są wadliwe.

SZYJA:

Mocna, dobrze umięśniona, bez podgardla. Ustawiona pod kątem około 45 stopni w stosunku do linii grzbietu.

TUŁÓW:

Linia góna płynnie przebiega od nasady szyi przez długi i wysoki kłęb i prosty grzbiet do lekko opadającego zadu. Grzbiet średniej długości, mocny, prosty i dobrze umięśniony. Lędźwie krótkie, szerokie, mocne, dobrze umięśnione. Zad długi i lekko opadający, pod kątem około 23 stopni do poziomu, płynnie przechodzi w nasadę ogona.

Klatka piersiowa umiarkowanie szeroka, mostek długi i wyraźny. Głębokość klatki piersiowej wynosi 45 do 48% wysokości w kłębie.

Żebra umiarkowanie wysklepione. Wadliwe są zarówno klatka beczkowata, jak i płaska.

OGON:

Sięga co najmniej do stawu skokowego, ale nie dalej niż do połowy długości śródstopia. Noszony szablasto, w ruchu i przy pobudzeniu może być wzniesiony wyżej, ale nie powyżej linii grzbietu. Sierść na spodniej stronie ogona nieco dłuższa. Jakiegokolwiek zabiegi chirurgiczne, mające na celu korekcje ogona, są zabronione.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: Oglądane z każdej strony proste, widziane z przodu – idealnie równoległe.

Lopatka i ramię: Jednakowej długości, mocno związane z tułowiem potężnymi mięśniami. Kąt w stawie barowym wynosi ok. 90 stopni (idealnie), w praktyce do 110 stopni.

Łokcie: Nie mogą być wykręcone na zewnątrz, ani do wewnątrz, tak w postawie, jak i w ruchu, ani podstawione pod tułowiem

Podramię: Proste, suche, dobrze umięśnione, równoległe jedno wobec drugiego.

Śródreczę: Jego długość wynosi około 1/3 długości podramienia; jest nachylone względem niego pod kątem 20 do 22 stopni. Śródreczę zbyt skośnie ustawione (ponad 22 stopnie) lub zbyt pionowe (mniej niż 20 stopni) jest wadliwe, ponieważ zmniejsza wytrzymałość.

Łapy: Zaokrąglone, zwarte i dobrze wysklepione, opuszki mocne, niepopękane, pazury mocne i ciemne.

Kończyny tylne: Trochę odstawione do tyłu, oglądane z tyłu – równoległe względem siebie.

Udo i podudzie: Mniej więcej tej samej długości, tworzą kąt około 120 stopni; kończyny mocne i dobrze umięśnione.

Staw skokowy: Mocny i wyraźny.

Śródstopie: Pionowe.

Łapy: Zwarte, lekko wypukłe, opuszki twarde i ciemne, pazury mocne, ciemne i wysklepione.

RUCH:

Owczarek niemiecki porusza się klusem, a odpowiednia długość kończyn i harmonijne kątownie pozwala na dobry wykrok kończyn przednich i daleki zasięg kończyn tylnych, przy zachowaniu pewnej linii grzbietu. Niewskazane jest zbyt głębokie kątownie kończyn tylnych, bo zmniejsza ono wytrzymałość i stabilność ruchu. Prawidłowo zbudowany i kątowny owczarek porusza się przestrzennym, wydajnym i niskim klusem, który wydaje się niezmierny. W ruchu głowa jest wysunięta ku przodowi, ogon lekko wzniesiony, a linia górna powinna bez większych zaburzeń przebiegać płynnie od końców uszu aż do końca ogona.

SKÓRA:

Niezbyt ściśle przylegająca, ale bez fałd.

SZATA:

Sierść: Owczarki niemieckie hodowane są w dwóch odmianach – krótkowłosej i długowłosej, w każdym przypadku z podszerstkiem.

Odmiana krótkowłosa (*Stockhaar*): włos okrywowy bardzo gęsty, nadzwyczaj twardy i przylegający. Na głowie, uszach, przednich stronach kończyn i łapach włos krótki. Nieco dłuższy i bardziej obfity na szyi, tylnych stronach kończyn przednich powyżej nadgarstka; na tylnych stronach ud tworzy umiarkowanie obfite portki.

Odmiana długowłosa (*Langstockhaar*): Włos okrywowy dłuższy, miękki, nieprzylegający, dłuższy włos na uszach i kończynach, obfite portki, obficie owłosiony ogon, z wiszącym włosem. Na głowie, wewnątrz uszu, na przednich stronach kończyn i łapach włos krótki. Dłuższy i bardziej obfity na szyi, niemalże tworzy kryzę. Pióra na tylnych stronach kończyn przednich do nadgarstka, wyraźne portki na tylnych stronach ud.

Maść: Czarna z podpalaniem w odcieniu czerwonym, płowym, żółtym lub jasnoszarym. Jednolicie czarna lub szara, śniada, czaprakowa - z maską. Mała, nierzucająca się w oczy, biała plamka na piersi i jaśniejsza maść na wewnętrznej stronie nóg dopuszczalne, ale niepożądane. Nos zawsze czarny, bez względu na umaszczenie. Brak maski, bardzo jasne oczy, jasne lub białe znaczenia na piersi i wewnętrznej stronie nóg, jasne pazury lub rudy koniec ogona należy oceniać jako niedostatki pigmentacji. Podszerstek w odcieniu jasnoszarym. Niedopuszczalna maść biała.

WYMIARY:

PSY: Wysokość w kłębie 60 do 65 cm, waga 30 do 40 kg.

SUKI: Wysokość w kłębie 55 do 60 cm, waga 22 do 32 kg.

WADY:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia.

WADY DUŻE:

- Wszelkie odchylenia od wzorca, mające znaczny wpływ na użytkowość psa.
- Uszy nisko osadzone, miękkie, nie dość sztywne, załamane.
- Znaczne braki pigmentacji.
- Wyraźne zaburzenia harmonii budowy.

WADY UZĘBIENIA:

- Braki zębowe, które nie są wadami dyskwalifikującymi.
- Wszelkie odchylenia od nożycowego zgryzu, które nie są wadami dyskwalifikującymi.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Lęklivość, gryzienie ze strachu.
- Stwierdzenie dysplazji w stopniu ciężkim.
- Wnętrostwo jedno- lub obustronne, niedostatecznie rozwinięte lub niejednakowe jądra.
- Ślady korekcji uszu lub ogona.
- Wyraźne wady budowy.
- Braki zębowe: brak jednego przedtrzonowca P3 i jeszcze jednego zęba, brak kła, przedtrzonowca P4, trzonowca M1 lub M2, brak 3 lub więcej jakichkolwiek zębów.
- Zgryz: tyłozgryz większy niż 2 mm, przodozgryz, wszystkie siekacze w zgryzie cęgowym.
- Wysokość o więcej niż 1 cm powyżej lub poniżej wzorcowej.
- Albinizm
- Maść biała (także z czarnymi pazurami i nosem.)
- Długi, prosty włos okrywowy pozbawiony podszerstka.
- Włos długi (wyraźnie długi włos okrywowy, pozbawiony podszerstka, rozdzielający się na grzbiecie i formujący obfite kępki wewnątrz uszu, obfite pióra na tylnych stronach kończyn oraz na ogonie).

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.